

Клемансо, който бѣше изцѣло въ услугитѣ на нашитѣ противници, ги слушаше въ всичко. Нашиятъ затворъ, въпрѣки нашитѣ настоявания, оставаше твърде строгъ.

Рѣдко излизахме до пазара въ Ньойи или до съседния Бульонски лесъ, придружени всички отъ детективи. Почти всѣкакви срещи бѣха изключени. Режимътъ започна да става по-мекъ, едва когато конференцията взе окончателни решения по нашитѣ въпроси, особено когато се свърши въпросътъ за Тракия. Тогава чакъ нашитѣ съседи се успокоиха и престанаха да се боятъ отъ нашитѣ „интриги“.

*

Разрешаването на българскитѣ въпроси трѣгна твърде бавно. Причината за това бѣ поведението на американската делегация. По много въпроси, особено по тракийския въпросъ, тя взе нашата страна. Когато ние пристигнахме въ Парижъ, Уйлсонъ и неговиятъ министъръ Лансингъ бѣха заминали следъ подписването на Версайлския договоръ (28. VI. 1919. г.) за Америка. Новиятъ председателъ на американската делегация, Франкъ Полкъ, не бѣ още пристигналъ. Но становището на американцитѣ по балканскитѣ въпроси бѣ известно на конференцията. Уйлсонъ, който искаше да остане донѣкжде поне върненъ на своята програма отъ четиринадесеттѣ точки, настояваше за една доста коренна териториална промѣна на Балканитѣ. Както обясни по-късно въ една конференция въ София, държана на 24. декемврий 1926. г., американскиятъ професоръ Мънро, който бѣше въ американската делегация, Уйлсонъ е искалъ първоначално да се направи коренно политическо преустройство на Балканитѣ. Професоръ Мънро билъ натоваренъ да проучи въпроситѣ и да представи докладъ за промѣнитѣ, които е наложително да станатъ въ съгласие съ народностния принципъ. Професоръ Мънро внесълъ докладъ, съ който иска: южна Добруджа, по Петербургския протоколъ (безъ Силистра), да се върне на България. Въ Тракия България трѣбваше да добие Мидия — Еносъ, споредъ Лондонската конференция отъ 30. май 1913. г. Отъ Еносъ границата вървѣше по Егейския брѣгъ до устието на Струма, като езерото Тахиносъ остава подѣлено между България и Гърция. Следъ това българската граница слизаше въ южна Македония, като обхващаше Воденъ и Енидже-Вардаръ, — които оставаха въ българскитѣ предѣли, а Караферия на Гърция. Следъ това българската граница трѣбвало да завие къмъ Албания, до планината Грамосъ. По-нататкъ границата оставаше Ипекъ въ Албания, а Дебъръ въ България. На северъ границата следва линията, установена по Санъ-Стефанския